

РЕШЕНИЕ

№ 1387

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100501902 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК..

С решение от 23.06.2016 г., постановено по гр.д. № 80989 по описа за 2015 г. на СРС, ГО, 76 състав, съдът е отхвърлил предявения от Б. Я. М., ЕГН ***** срещу „А.Т.“ ЕООД, ЕИК:***** иск с правно основание чл.422 ГПК вр. чл. 55 ЗЗД (отпаднало основание) с искане да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 905 USD във връзка с развалено споразумение от 29.12.2009 г., ведно със лихва за забава в размер на 464 USD за периода от 17.05.2010 г. до 18.05.2015 г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 26.05.2015 г. по ч. гр.д. № 27678/2015 г. по описа на СРС.

Недоволен от съдебното решение е останал ищецът- Б. Я. М., ЕГН *****, който в законоустановения срок е подал настоящата въззивна жалба, с която твърди, че изводите на първоинстанционния съд за неоснователност на претенцията му са неправилни. В тази връзка навежда, че противно на приетото от съда, от доказателствата по делото се установява, че изпълненото от него задължение по разваления договор е в долари, тъй като е платил левовата равностойност на долара към датата на плащането. Предвид това намира, че след отпадането на основанието за плащане има право да получи заплатеното в равностойността му в долари към момента на плащане. Отделно от това оспорва изводите на първоинстанционния съд във връзка с направеното от ответника възражение за погасяване на претенцията по давност, макар същите да са в негова полза като сочи, че за дата на развалянето следва да се приеме сочената от него, предвид липсата на оспорване от противната страна и на опровергаващи твърденията му доказателства. Излага подробно становище в подкрепа на възраженията си и моли съда да постанови решение, с което да отмени това на първоинстанционния съд и съответно да уважи изцяло предявения от него иск.

В законоустановения срок въззиваемият „А.Т.“ ЕООД, ЕИК:***** не е депозирал отговор на въззивната жалба, като не е взел становище по нея.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Въззивната жалба е допустима, като предявена от лице, което има правен интерес, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, освен когато следи за приложението на императивни правни норми.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, а по отношение на неговата правилност съдът намира подадената въззивна жалба за неоснователна, поради следните съображения:

Пред въззивната инстанция не е налице спор, а се установява и от приетите по делото писмени доказателства, че между страните е сключено споразумение от 29.12.2009 г., съгласно което въззиваемият поема ангажимент да приема и предава нареждания и да посредничи при сключването на сделки с финансови инструменти, като предостави достъп на въззивника до платформа за търговия с финансови инструменти на регулирани пазари при наличие на маржин депозит, за което получава съответно възнаграждение (чл. 5, ал.2, т.1 от ЗПФИ). От представената разписка е видно, че на 23.12.2005 г. във връзка с посочения договор въззивникът е заплатил в полза на въззиваемия „такса членство“ в размер на 1240 лв., съставляваща равностойност на 905 щатски долара. Безспорно е между страните, че договорът е развален от въззиваемия с уведомление, издадено на 17.05.2010 г. без писмени данни за датата на връчването му. Съобразно неоспорените твърдения на ищеца връчването е осъществено на 18.05.2010 г.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че претенцията за връщане на сумата от 905 долара като платени по развален договор е неоснователна, доколкото от доказателствата по делото не се установява да е предоставяна на въззиваемия. Посочил е, че доколкото плащането е на стойност в български лева, то на основание чл. 55 ЗЗД се дължи връщане именно на тази стойност и в тази парична единица. В допълнение съдът е обсъдил и направеното от ответника възражение за погасяване на претенцията по давност, като е приел, че същата е неоснователна, посочвайки, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение, последвано от настоящето исково производство, е подадено в преди изтичането на давностния срок.

С оглед установените и посочени горе фактически обстоятелства, въззивната инстанция намира изводите на първоинстанционния съд досежно дължимостта на сумата от 905 долара за главница и съответно претендираната лихва за забава за правилни и законосъобразни. Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД всеки, който е получил нещо на отпаднало основание, е длъжен да го върне. На връщане подлежи точно това, което е дадено- в случая 1 240 български лева. В тази връзка следва да се има предвид, че различните парични единици имат различна покупателна стойност и различна стойност една спрямо друга, предвид което, нито въззивникът, нито съдът има правото да задължи въззиваемия да върне нещо повече или нещо различно от това, което реално е получил по разваления договор. Процесното облигационно отношение се базира на правилата на неоснователното обогатяване, предвид което постановките на ТР № 4/29.04.2015 г. по тълк.д. № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС са неотнорми. Съответно, доколкото от събраните по делото доказателства не се установява въззивникът да е заплатил на въззиваемия сумата от 905 долара, то той

няма право и да иска връщането ѝ. Недължимостта на вземането за главница, обосновава извод за недължимост и на претенциите за присъждане на лихва за забава.

С оглед приетата неоснователност на иска на посоченото горе основание, не следва да се разглеждат доводите и възраженията на въззивника и изводите на първоинстанционния съд досежно направеното от въззиваемия възражение за погасяване на вземането въз основа на изтекла в негова полза петгодишна погасителна давност.

-

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само въззиваемият, но той не е направил искане в тази насока, поради което такива не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 23.06.2016 г., постановено по гр.д. № 80989 по описа за 2015 г. на СРС, ГО, 76 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____